

[Inge Fischer Møller]

ten til at påvirke arbejdet. Det kan nemlig ikke alene erstattes af alternative aktiviteter. Rundt omkring i landet vil der af forskellige grupper blive afholdt arrangementer, der har samme formål som de centralt arrangerede, og det er godt. Formålet er jo at skabe større forståelse for de handicappedes situation.

Jeg håber, at De Samvirkende Invalideorganisationer på et tidspunkt finder ud af, at de alligevel godt vil være med i det centrale arbejde. Arbejdet for de handicappede skal jo ikke kun afklares i 1981, men vi kan betragte starten i 1981 som god.

Socialministeren sagde mange ting, men jeg har især hæftet mig ved, at det blev oplyst, at man efter sommerferien har et egentligt undervisningsmateriale klart, som kan anvendes bl. a. i folkeskolen. Man kan holdningsmæssigt begynde allerede dér, hvor man mødes første gang, nemlig i hjemmene og i institutionerne for børn. At man begynder i skolerne for alvor, kan kun hilses velkommen, det er godt. Børn har nemlig ikke fordomme og faste forventninger til andre, det er noget, de lærer, og begynder vi i skolerne på en indsigtfuld måde, vil meget sikkert blive lettere. Jeg håber, det vil medføre, at vi lærer, at handicappede mennesker også har noget at give andre. Vi er jo alle præget af vores egen tilværelse og har derfor brug for at lære af hinanden.

Det ville være fristende at spørge socialministeren, om det vides, hvor langt arbejdet er kommet i de forskellige ministerier, hvor der er taget særlige initiativer. Hvis jeg spurgte generelt, ville jeg nok få det svar, at man ikke kan sige noget om enkelthederne endnu. Derfor skal jeg ikke stille et generelt spørgsmål, men konkretisere det til nogle få. Men inden jeg gør det, vil jeg godt understrege, at vi stiller store forventninger til de udspil, der kommer, og arbejdet vil blive fulgt meget nøje.

Det spørgsmål, jeg har til socialministeren, er, om der kan siges noget om, hvordan de forskellige revalideringsmæssige tilbud er blevet udnyttet gennem de senere år. Hvis spørgsmålet ikke kan besvares nu, vil jeg høre socialministeren, om der kan blive foretaget en undersøgelse, så vi kan få fremlagt resultatet.

Jeg vil også benytte lejligheden til at stille to spørgsmål til arbejdsministeren. Det ene går på nogle oplysninger om effekten af cir-

kulæret om fortrinsret for invaliderede til visse offentligt regulerede beskæftigelser. Endvidere vil jeg høre arbejdsministeren, om der kan oplyses nærmere om de forventninger, der er til det udvalg, der er nedsat, og som skal tage sig af beskæftigelsesproblemer for personer med handicap.

Jeg vil slutte med at udtrykke ønsket om, at de aktiviteter, der nu er sat i gang, må få det resultat, at alle i vort samfund har forståelse for, at vi alle hører med til en helhed.

Nathalie Lind (V):

Handicap betyder egentlig »hand in the cap«, hånden i huen, og det er navnet på et gammelt engelsk byttespil med 3 deltagere, hvoraf den ene, som kaldes handicapperen, bestemmer, hvad hver af de andre deltagere skal skyde ind af penge for at udjævne værdien mellem de genstande, hvorom der spilles. Og det samme begreb kender vi fra sportsverdenen: den, der er svagere, får tildelt et større handicap, for at han på den måde kan komme på lige fod med den stærkere.

Det princip, der hidtil har ligget til grund for dansk handicappolitik, er, at der gives den handicappede en kompensation, så hun eller han i så vid udstrækning som muligt kan komme på lige fod med sine raske medborgere. Men skal det blive til virkelighed, så forudsætter det, at vores samfund indrettes således, at de tilbud, man giver om arbejde, om uddannelse, om undervisning, om biblioteker og andre kulturelle aktiviteter, bliver tilrettelagt på en sådan måde, at alle borgere i samfundet, syge som raske, kan tage imod dem. Kompensationsprincippet betyder også, at der må ydes et pengebeløb til dækning af de udgifter, handicapet medfører.

Mottoet for FN's handicapår – det har jo været citeret flere gange heroppefra i dag – er: »Fuld deltagelse og ligeberettigelse«. Det slogan, den danske nationalkomité valgte, var: »Lige adgang og lige muligheder«, i håb om, at resultatet af arbejdet i komiteen kunne blive en bredere forståelse både i de politiske organer og i befolkningen for, at vi ikke fortsat bygger vort samfund op på en sådan måde, at det kun er egnet til at leve i for unge og raske medborgere.

Håbet for handicapåret var vel også og er fortsat, at der i befolkningen ikke blot skabes